

„Cititorii care au fost încântați de *Amurg* și *Lună nouă* vor citi pe nerăsuflăte *Eclipsa*, cel de-al treilea volum, atât de așteptat, din fascinanta povestea de dragoste cu vampiri a lui Stephenie Meyer.“

victoriouspages.wordpress.com

„Nota mea pentru această carte este 10.“

literaturapetocuri.ro

„O carte absolut minunată despre un triunghi amoros de care nu poți să nu te îndrăgostești. Fie că ești de partea lui Jacob, fie că-l susții pe Edward, *Eclipsa* este magnifică.“

www.bookbrowse.com (reader review)

„Fanii triunghiului amoros, mustind de anxietate, al Bellei vor devora acest volum, în timp ce finalul deschis pregătește calea pentru povestea lui Jake.“

www.kirkusreviews.com

„O carte promițătoare, cu multe făgașe narative cu succes garantat, ce pot fi umplute cu desfătare de la început până la sfârșit.“

www.fantasybookreview.co.uk

„Una peste alta, cartea este superbă, minunată, fantastică! (...) Am apreciat mai ales umorul.“

marthabuia.ro

„*Eclipsa* este o carte musai pentru colecțiile Young Adult.“

yalsa.ala.org/blog

STEPHENIE
MEYER

Eclipsa

Traducere din limba engleză
de Laura Frunză și Mihaela Alexandrescu

PALADIN

Capitolul 1. <i>Ultimatum</i>	9
Capitolul 2. <i>Eschivare</i>	38
Capitolul 3. <i>Motive</i>	65
Capitolul 4. <i>Natura</i>	89
Capitolul 5. <i>Îngemănare</i>	108
Capitolul 6. <i>Elveția</i>	125
Capitolul 7. <i>Final nefericit</i>	144
Capitolul 8. <i>Temperament</i>	161
Capitolul 9. <i>Țintă</i>	182
Capitolul 10. <i>Miros</i>	197
Capitolul 11. <i>Legende</i>	219
Capitolul 12. <i>Timp</i>	244
Capitolul 13. <i>Nou-născuți</i>	262
Capitolul 14. <i>Declarație</i>	281
Capitolul 15. <i>Pariu</i>	298
Capitolul 16. <i>Epocă</i>	314
Capitolul 17. <i>Alianță</i>	331
Capitolul 18. <i>Instrucțiuni</i>	347
Capitolul 19. <i>Egoism</i>	371
Capitolul 20. <i>Compromis</i>	392
Capitolul 21. <i>Urme</i>	416
Capitolul 22. <i>Foc și gheață</i>	439
Capitolul 23. <i>Monstru</i>	456
Capitolul 24. <i>Decizie de moment</i>	477
Capitolul 25. <i>Oglindă</i>	496
Capitolul 26. <i>etică</i>	518
Capitolul 27. <i>Nevoi</i>	539
Epilog: <i>Alegerea. Jacob Black</i>	553
<i>Mulțumiri</i>	561

Capitolul 1

Ultimatum

Bella,

Nu înțeleg de ce îl pui pe Charlie să-i ducă bilețele lui Billy, ca și cum am fi în clasa a doua – dacă aș fi vrut să vorbesc cu tine și-aș fi răspuns la

Tu ai ales, OK?

Nu se poate și așa și așa când

Care parte din „dușmani de moarte” este prea complicată pentru a o

Uite ce e, știu că mă port ca un ticălos, dar n-am de ales.

Nu putem fi prieteni din moment ce tu îți petreci tot timpul cu o gloată de

Este mai rău când mă gândesc prea mult la tine, așa că nu-mi mai scrie

Da, și mie îmi este dor de tine. Mult.

Asta nu schimbă cu nimic lucrurile. Iartă-mă.

Jacob

Mi-am trecut degetele peste pagină, simțind semnele acolo unde apăsase așa de tare stiloul pe hârtie, că aproape o rupsese. Mi-l imaginam scriind biletul – mâzgălind literele furioase cu scrisul lui neglijent, tăind rând după rând atunci când nu ieșea ce voia să spună, poate chiar rupând stiloul cu mâna lui mult prea mare; așa s-ar explica petele de cerneală. Îmi imaginam cum supărarea îi unea sprâncenele negre și-i încrețea fruntea. Dacă aș fi fost acolo, poate mi-ar

Și-a dat jacheta jos, de parcă își amintise că încă o purta doar atunci când mă uitasem eu, și a atârnat-o în cuierul special pentru echipamentul lui. Tocul pentru armă era deja acolo – nu simțise nevoia să-l mai poarte la secție în ultimele săptămâni. Nu mai fuseseră dispariții tulburătoare care să deranjeze orașelul Forks din Washington, nimeni nu mai văzuse lupi gigantici și misterioși prin pădurile mereu ploioase...

Amestecam pastele în liniște, presupunând că Charlie avea să vorbească despre ceea ce-l deranjează atunci când va fi pregătit. Tatăl meu nu era un om prea vorbăreț, iar din efortul pe care-l depusese să organizeze o cină în toată regula cu mine reieșea clar că avea neobișnuit de multe lucruri în minte pe care voia să mi le spună.

M-am uitat des la ceas, așa cum aveam obiceiul să fac pe la ora asta. Rămăseseră mai puțin de treizeci de minute.

După-amiezile erau partea cea mai grea din zi. De când fostul cel mai bun prieten al meu (care mai era și vârcolac), Jacob Black, mă pârâse cu privire la motocicletă pe care o conduceam pe-ascuns – trădare pe care o plănuise pentru ca eu să fiu pedepsită și să nu mai pot petrece timp cu iubitul meu (care mai era și vampir), Edward Cullen – Edward avea voie să mă vadă numai de la șapte până la nouă și jumătate seara, doar în perimetrul casei mele și sub supravegherea privirii neabătut de morocănoase a tatei.

Aceasta fusese o înăsprire a pedepsei anterioare, ușor mai puțin restrictivă, primită pentru o dispariție de trei zile de acasă, pentru care nu aveam nicio explicație, și-un episod de sărituri în mare de pe faleză.

Evident că la școală mă vedeam cu Edward, pentru că Charlie nu avea ce să facă în privința asta. Iar Edward mai petrecea și fiecare noapte în camera mea, dar Charlie n-o știa. Abilitatea lui Edward de a se cățăra cu ușurință și în

liniște pe fereastra mea de la etaj era aproape la fel de utilă ca abilitatea de a-i citi gândurile lui Charlie.

Deși după-amiaza era singurul moment pe care nu-l petreceam cu Edward, era destul pentru a mă simți neliniștită, iar orele treceau mereu cu încetinitorul. Și totuși, îmi înduram pedeapsa fără să mă plâng, pentru că – în primul rând – știam că o merit și – în al doilea rând – pentru că nu suportam să-l rănesc pe tata mutându-mă de-acasă de la el acum când o separare mult mai permanentă plana asupra noastră, invizibilă pentru Charlie, dar atât de aproape la orizontul meu.

Tata s-a așezat la masă cu un mormăit și a desfăcut ziarul umed; în câteva secunde a țâțâit dezaprobat.

– Nu știi de ce citești ziarele, tată. Doar te enervezi.

M-a ignorat, mârâind la ziarul din fața lui.

– De asta vrea toată lumea să trăiască într-un oraș mic! Ridicol.

– Cu ce-au mai greșit orașele mari acum?

– Seattle candidează la capitala crimelor în țară. Cinci crime nerezolvate în ultimele două săptămâni. Îți imaginezi cum ar fi să trăiești așa?

– Cred că Phoenix e undeva mai sus pe lista cu crime, tată. Eu chiar am trăit așa.

Și niciodată nu fusesem mai aproape să fiu victima unei crime până nu mă mutasem în orașelul lui sigur. De fapt, încă mă aflam pe câteva liste de atac... Lingura mi-a tremurat în mâini, tulburând apa.

– Mă rog, nu m-aș muta nici să mă plătești, a spus Charlie.

Am renunțat să mai salvez cina și m-am mulțumit să o servesc; a trebuit să folosesc un cuțit de friptură ca să tai o porție de paste pentru Charlie și apoi pentru mine, în timp ce mă privea cu o expresie rușinată. Charlie și-a pus sos și a început să înfulece. Mi-am ascuns și eu cocoloașele cât

de bine am putut și i-am urmat exemplul fără prea mult entuziasm. Am mâncat în liniște pentru o clipă. Charlie încă parcurgea știrile, așa că am luat exemplarul uzat din *La răscruce de vânturi*, am reluat lectura de unde rămăsesem dimineață la micul dejun și am încercat să mă pierd în Anglia începutului de secol XIX în timp ce așteptam să deschidă el conversația.

Tocmai ajunsese la partea în care se întoarce Heathcliff, când Charlie și-a dres glasul și a aruncat ziarul pe jos.

— Ai dreptate, a spus el. Chiar am avut un motiv pentru care am făcut asta. A fluturat furculița spre ospățul lipicios. Voiam să stau de vorbă cu tine.

Am pus cartea deoparte; coperta era atât de distrusă, încât cartea a căzut întinsă pe masă.

— Ai fi putut pur și simplu să spui.

El a încuviințat din cap, încruntându-și sprâncenele.

— Mda. O să țin minte data viitoare. M-am gândit c-o să fii mai maleabilă dacă-ți iau de pe cap responsabilitatea pregătirii cinei.

Am râs.

— A mers – abilitățile tale de bucătar m-au făcut maleabilă ca plastilina. De ce ai nevoie, tată?

— Păi, este vorba de Jacob.

Am simțit cum mă încrunt.

— Ce-i cu el? l-am întrebat printre dinți.

— Ușor, Bells. Știu că ești încă supărată pentru că te-a pârât, dar a făcut ce trebuia. S-a purtat responsabil.

— Responsabil, am repetat usturător dându-mi ochii peste cap. Sigur că da. Deci ce-i cu Jacob?

Întrebarea firească repetată în mintea mea era oricum numai neînsemnată nu. „Ce-i cu Jacob? Ce aveam să mă fac cu el? Fostul meu cel mai bun prieten era acum... ce? Dușmanul meu?” M-am cutremurat.

Chipul lui Charlie a căpătat deodată o expresie prudentă.

— Nu te supăra pe mine, da?

— Să mă supăr?

— Ei bine, are legătură și cu Edward.

Ochii mi s-au îngustat. Vocea lui Charlie a devenit mai răgușită.

— Îl las în casă, nu?

— Îl lași, am recunoscut eu. Perioade scurte. Evident, m-ai putea lăsa și pe mine să ies din casă pentru perioade scurte, am continuat pe un ton glumeț; știam că nu aveam voie să ies pe toată durata anului școlar. M-am purtat destul de bine în ultima vreme.

— Ei bine, cam aici voiam să ajung...

Și după aceea fața lui Charlie s-a întins într-un zâmbet ștrengăresc care i-a îngustat ochii; pentru o secundă, a părut cu douăzeci de ani mai tânăr.

Am văzut o șansă firavă în zâmbetul acela, dar am luat-o încet.

— M-ai pierdut, tată. Vorbim despre Jacob, Edward sau despre faptul că sunt pedepsită?

A zâmbit iarăși larg.

— Cam despre toate trei.

— Și ce legătură are una cu alta? am întrebat prudentă.

— OK. A oftat și a ridicat mâinile în semn de predare.

Deci m-am gândit că poate meriți o eliberare condiționată pentru bună purtare. Pentru o adolescentă, este uimitor cât de puțin poți să te plângi.

Am ridicat și vocea, și sprâncenele în același timp.

— Serios? Sunt liberă?

Ce-i venise? Eram sigură că urma să fiu în arest la domiciliu până în momentul în care mă mutam de acasă, iar Edward nu citise nicio ezitare în gândurile lui Charlie...

Charlie a ridicat un deget.

— Condiționat.

Entuziasmul mi s-a evaporat.

— Minunat, am mormăit.
— Bella, ia-o mai mult ca pe o rugămintă decât ca pe o cerință, da? Ești liberă. Dar sper că-ți vei folosi această libertate... cu înțelepciune.

— Și asta ce vrea să-nsemne?

A oftat iar.

— Știu că ți-e de-ajuns să-ți petreci tot timpul cu Edward...

— Petrec timp și cu Alice, am sărit eu în sus.

Sora lui Edward nu avea ore de vizită; venea și pleca după bunul ei plac. Charlie era ca mămăliga în mâinile pricепute ale lui Alice.

— Adevărat, a spus el, dar mai ai și alți prieteni în afară de cei din familia Cullen, Bella. Sau cel puțin *aveai*.

Ne-am uitat unul la altul un moment lung.

— Când ai vorbit ultima dată cu Angela Weber? mi-a servit-o el.

— Vineri la prânz, am răspuns imediat.

Înainte de întoarcerea lui Edward, prietenii mei de la școală se împărțiseră în două tabere. Îmi place să cred că acele tabere reprezentau *binele* împotriva *răului*. Mai puteam să le numim *noi* și *ei*. Cei buni erau Angela și iubitul ei stabil, Ben Cheney, și Mike Newton; ei trei m-au iertat cu mare generozitate pentru că înnebunisem după plecarea lui Edward. Lauren Mallory era capul malefic al taberei numite *ei* și aproape toți ceilalți, inclusiv prima mea prietenă din Forks, Jessica Stanley, păreau mulțumiți să-și continue viața cu campania anti-Bella la ordinea zilei.

Odată ce Edward s-a întors la școală, zidul despărțitor a devenit și mai evident.

Întoarcerea lui a avut un efect negativ asupra prieteniei cu Mike, dar Angela a rămas loială fără abatere, iar Ben s-a luat după ea. În ciuda aversiunii naturale pe care majoritatea oamenilor o simțeau față de familia Cullen, Angela stătea cuminte lângă Alice în fiecare zi la prânz. După câteva

săptămâni, părea chiar în largul ei acolo. Era dificil să nu fii fermecat de membrii familiei Cullen... odată ce le dădeai ocazia să fie fermecători.

— În afara școlii? a întrebat Charlie atrăgându-mi atenția din nou.

— Nu m-am mai văzut cu *nimeni* în afara școlii, tată. Sunt pedepsită, ai uitat? Și Angela are și ea prieten. E mereu cu Ben. *Dacă* sunt cu adevărat liberă, am adăugat eu punând accent pe scepticism, poate am putea ieși în patru.

— Bine. Dar atunci... A ezitat. Tu și Jake erați foarte uniți și acum...

I-am tăiat-o.

— Poți să treci direct la subiect, tată? Care-i condiția ta, mai exact?

— Nu cred că ar trebui să le dai cu piciorul tuturor prietenilor tăi de dragul iubitului, a spus el pe un ton ferm. Nu-i frumos și cred că viața ta ar fi mai echilibrată dacă ai mai păstra și alți oameni în ea. Ce s-a întâmplat în septembrie anul trecut...

Am tresărit.

— Ei bine, a spus el defensiv, dacă ai mai fi avut o viață și în afara relației cu Edward Cullen, poate că n-ar fi fost chiar așa.

— Ba ar fi fost exact la fel, am mormăit eu.

— Poate că da, poate că nu.

— Parcă treceai la subiect? i-am amintit.

— Folosește-ți noua libertate să te vezi și cu ceilalți prieteni. Să păstrezi echilibrul.

Am încuviințat încet din cap.

— Echilibrul este bun. Totuși, am ceva intervale de timp de respectat?

S-a strâmbat, dar a clătinat din cap în semn că nu.

— Nu vreau să complic lucrurile. Doar să nu uiți de prietenii tăi...